

در گفت و گوی «ایران» با حسن رنگرز، سرپرست دفتر توسعه آموزش های پایه و استعدادیابی وزارت ورزش مطرح شد

باید نظام جامع پرورش و استعدادیابی داشته باشیم

◀ **حامد جیرودی / استعدادیابی یکی از مقوله های با اهمیت در ورزش جهان محسوب می شود. بسیاری از ستاره های ورزش دنیا در دوران کودکی خود شناسایی شده و بعد با حضور در آکادمی های مختلف پرورش پیدا می کنند، مانند لیونل مسی که از ۱۱ سالگی در آکادمی لاماسیا متعلق به بارسلونا رشد کرد و توانست خود را به عنوان یک فوق ستاره در فوتبال جهان مطرح کند. در ورزش ایران هم ستاره های زیادی بوده اند که توانسته اند خود را تا سطح ملی و بین المللی در ورزش جهان بشناسانند ولی این رشد آنها اکثرا**

نه به صورت علمی بلکه با توجه به توانایی های بالای آنها رخ داده است. با این حال، چند سالی است که ورزش ایران به صورت علمی تردنبال می شود تا این استعدادها به منصف ظهور برسند. یکی از مجموعه هایی که این موضوع را دنبال می کند، دفتر توسعه آموزش های پایه و استعدادیابی وزارت ورزش و جوانان است که چند ماهی است مدیریت آن را حسن رنگرز برعهده دارد. قهرمان سابق کشتی فرنگی ایران و جهان که حالا بیشتر در بخش های مختلف ورزشی مدیریت می کند و سعی می کند تا تجارب خود را در اختیار این بخش ها بگذارد.

اودر گفت و گویی که با خبرنگار «ایران» داشت، درباره فعالیت های این دفتر چنین توضیح داد: «سال گذشته وقتی اصلاح ساختار اداری صورت گرفت، دفاتر استعدادیابی و مرکز ورزش قهرمانی و برنامه ریزی و آموزش ادغام شد و دفتری با عنوان توسعه آموزش های پایه و استعدادیابی تشکیل شد که بخشی از وظایف آن مرتبط با مدیریت استعدادیابی کشور، بخشی مرتبط با مراکز ورزش قهرمانی استان ها یا پایگاه ها و بخشی دیگر هم مربوط به توسعه آموزش است.»

رنگرز که خودش یکی از استعداد های کشتی فرنگی ایران بوده و تا قهرمانی جهان هم پیش رفته، درباره اینکه ورزش ایران چقدر استعداد دارد، گفت: «مقوله استعدادیابی از دهه ۱۹۷۰ در جهان شکل گرفت و کشورهایی مثل آلمان شرقی و شوروی سابق که از این علم، تکنیک و روش فرآیندمدار استفاده کردند، توانستند ۸ سال بعد مدال های خوش رنگی را که مستقیماً به استعدادیابی شان مرتبط بود در المپیک بگیرند. این نشان می دهد که ما هم بشدت نیازمند استعدادیابی علمی هستیم؛ در حالی که جمعیت فعال در ورزش حرفه ای ما محدود است و طبیعتاً اعتباراتی که با توجه به شرایط موجود به ورزش حرفه ای اختصاص می یابد، محدود است. از طرفی وضعیت معیشتی خانواده هایی که ورزشکار دارند، متوسط رو

به پایین است ولی طی طریق در ورزش قهرمانی در این خانواده ها بیشتر است. در این شرایط، ما باید از حوضچه استعدادیابی محدودمان نهایت استفاده را ببریم. در کشوری مثل چین ممکن است ۳۰۰ میلیون ووشوکار وجود داشته باشد و از بین این همه، حتماً تعداد مطلوبی ووشوکار خوب بیرون می آید اما ورزشکاران حرفه ای ماکم هستند. از طرفی به خاطر تغییرات فرهنگی که به وجود آمده حضور در رشته هایی مثل کشتی، وزنه برداری یا

دوومیدانی، برای خانواده ها در اولویت نیست.» اودر باره اینکه راهکار افزایش ورزشکاران چیست، بیان کرد: «ما باید نظام جامع پرورش و استعدادیابی داشته باشیم. به این طریق تقسیم وظایف بین دستگاه های مختلف صورت بگیرد و وظایف وزارت ورزش، وزارت آموزش و پرورش، فدراسیون ها و کمیته ملی المپیک در بازه های زمانی که یک استعداد رشد می کند، مشخص باشد. در حال حاضر در کشور ما استعدادها براساس دانش و تجربه مربیان و استعدادیابی چشمی آنها صورت می گیرد. البته ما هم در سال های گذشته فرآیند نخبه یابی را براساس برگزاری دودوره المپید استعداد های برتر پیگیری کرده ایم که بسیار مثبت بوده است. برگزاری جشنواره های ورزشی ولیگ ها در رده های پایه ۱۲ تا ۱۵ سال بسیار مؤثر بوده و حفظ و نگهداری و رشد آنها از این پس برعهده فدراسیون های ورزشی است.» رنگرز ادامه داد: «برگزاری المپید استعداد های برتر در راستای آماده سازی ورزشکاران مان جهت حضور در المپیک جوانان ۲۰۲۲ سنگال بود و برای همین سعی

